

Nechlastám.

Opilce už jen pozoruju

Kvůli své specifické drsné imagi je snadno zapamatovatelný. Jeden z neobsazovanějších herců současnosti HYNEK ČERMÁK se ale z rolí plešatých tvrdáků postupně vymaňuje, třeba nedávným ztvárněním depresivního génia Antonína Dvořáka.

Použil jste někdy hrubou sílu v sebeobraně nebo na ochranu někoho jiného?

Jsem hodný člověk, ale při srážce s blbcem nakonec platí opravdu jen hrubá síla. A tu příležitost jsem bohužel párkrát měl, především v dobách, kdy jsem dělal osobního strážce. Ale když v tomhle oboru dojde na rvačku nebo tasení zbraní, znamená to, že se někde stala chyba. Osobní strážce má fungovat jako prevence.

A v osobním životě?

Mockrát, nějaké ty rvačky v hospodách... Kdysi jsem pil a moje holá hlava lidí podivně přitahovala, chtěli si to na mně zkusit. Provokovali. Taky když jsem jednu dobu nosil klobouk, chlapům v hospodách to nějak vadilo. „Jdi do prdele, kovboji!“ A už to jelo. Ale nic dramatického se nestalo a už je to dost dlouho.

Ted' jste prý abstinent.

Jo. Mně po tom chlastu bývalo strašně špatně, nikdy jsem si neuměl dát jednoho panáka. Tak jsem to radši utnul úplně. Někdy mi trochu chybí ten restart, trochu si vymáznout hlavu. Ale to už dělám jinak. Žije se mi tak dobře. Nic proti pití nemám, nikoho nekádruju, pořád chodím do hospod rád a opilce pozoruju, to je pro herce výhoda. Na nealku umím v hospodě vydržet do pěti do rána.

V poslední době jsem mluvila s více herci, kteří to řešili jako vy. Třeba váš kolega David Novotný taky nepije.

A ze stejných důvodů. Málokdo si uvědomuje, že herectví je jako sport. Na zkoušky, na natáčení i na představení musíte být fyzicky připravená, několik

hodin investujete energii na maximum. V kocovině je to ztracená zkouška a ztracené představení.

Přitom jsou i mezi herci alkoholici.

Asi jo. Ale někteří s tím fakt umějí pracovat. Nikdy v životě jsem se nesetkal s ožralým Mírou Dlouhým, vždycky byl před kamerou perfektní, přitom všichni víme, že pil. Tohle neumím. Mezi herci se říká, že alkohol je nebezpečný v tom, že vám odbourá hranice, jste pak schopna jít při zkoušce a představení jakoby dál, ale pak zjistíte, že bez alkoholu se tam už nedostanete... A tak si dáte zase. To pak jste na nejlepší cestě do řiti. Je efektivnější zkusit to bez dopingu, umět vystupovat z pohodlné zóny.

Co to znamená?

Přestat dělat věci po srsti. Primitivně řečeno, když nemáte ráda studenou vodu, dejte si ráno studenou sprchu. To je trénink. Při zkoušení nějaké figury hledat i slepé cesty, třeba se i před kolegy ztrapnit, ale jen tak se vám podaří dojít k figuře, která je někým jiným, než jste vy.

Hynek Čermák (41)

Držitel Českého lva za roli vyšetřovatele ve filmu *Nevinnost* má stále angažmá v Dejvickém divadle (např. *Dealer's Choice*, *Dabing Street*), hraje ve filmech i v televizních seriálech (mj. *Cirkus Bukowski*, *Vinaři*, *Až po uši*). V mládí se živil také jako vyhazovač, věnoval se bojovým sportům. Žije s herečkou Danielou Choděrovou, má syna Bořka a dceru Hedviku. Jeho sestra je divadelní režisérka Viktorie Čermáková, ve filmu *Svatá čtveřice* si sourozenci zahráli pár.

A jak si čistíte hlavu?

Mám cigarety a fajfku. A své terénní auto, vyjždím do přírody nebo na srazy majitelů Land Roverů. Tam jsou lidi, kteří mě znají už dlouho, nemusím hrát vůbec nic.

V čem je to kouzlo srazů lidí se stejnými auty? To si vážně povídáte o svých vozech?

Přesně tak. Sdělujeme si zkušenosti. Land Rover není auto, které si koupíte a jezdíte, je to stavebnice, takový Merkur, musíte ho furt upravovat, investujete peníze a hodně práce v garáži.

O spolčování motoristů jsem se bavila taky s Davidem Matáskem, který je „vespař“. Našel u vespařů společné charakteristiky osobností. Jací jsou lidé s Land Roverem?

Řekl bych, že je spojuje nesmírná tolerance. Ty lidi jsou schopní tolerovat kohokoli a cokoli, nad nikým se nevyvyšovat. Asi to dělá nějaký gentlemanský anglický základ.

Přitom je to docela velké a dominantní auto, ne?

Spíš je to farmářské vozítko, od 60. let se vyrábí stále stejné, není to žádný krásavec. Lidi kolem jsou dobrodruzi, sice se scházíme, ale jinak si každý jezdí po světě sám. Vyrážejí na Aljašku, na Nový Zéland, do Afriky, cestují a cestují nejvíc sami. Jsou to fotografové, spisovatelé. Člověk pořád naráží na lidi, kteří ho mají čím obohatit. Safari oblečení, kraťasy...

Vy jezdíte pořád na stejné místo? Do rumunského Banátu?

Když to jde, tak ano. Léta tam vozíme humanitární pomoc, před sedmi lety jsme založili občanské sdružení S.O.S. A kamarád tam vozí učitelky angličtiny, vždycky na půl roku, pak přiveze jinou a tu předchozí odveze.

Pamatují si, že před sedmi osmi lety se o Banátu hodně psalo, připadalo mi, že už tam jezdí kdekdo.

To je pravda, vlastně nevím, jestli ten velký zájem byl ku prospěchu, jak se

ZNÁT SVOU SÍLU.

„Když zkusíte dát někomu pěstí do nosu nebo sama dostanete, zjistíte, jak ošklivá a nebezpečná záležitost to je. To není jako ve filmu. Pak si dáte pozor a krizové situace řešíte jinak. Chlap by měl mít vědomí vlastní síly.“

Foto: Robert Sedmík

Banát stal populárním místem, přivezli jsme tam civilizaci se vším dobrým i špatným. Ale co se týče životních podmínek, nastalo tam velké zlepšení.

A co jiná velká cesta?

Bohužel. Ve chvíli, kdy jsem si tohle auto mohl pořídít, jsem měl zase tolik práce, že jsem pořádně nikam vyrazit nemohl. Ale snad se to povede změnit a někam pojedou. Třeba s rodinou.

Když Petra Špalková dostala Českého lva, ptala jsem se, jestli se nebojí, že ji „lev sežere“, jak říkali někteří dřívější laureáti, kteří dostali

cenu a pak léta nic nenatočili. A ona odpověděla: „Všechno je jinak, Hynek Čermák přepsal dějiny. Dostal lva a od té doby se nezastaví.“

To je pravda, nevím, jak je to možné. Až si říkám, jestli bych neměl brzdit, aby to pro mě nemělo katastrofální následky. Ale v téhle zemi není dobrých scénářů nazbyt, abyste si mohla dovolit nějak moc odmítat.

Po všech těch rabiátech a policajtech na okraji společností jsme vás viděli hrát Antonína Dvořáka ve filmu *Americké dopisy*. To je velký obrat.

Pro herce výzva k nezaplacení, možnost dokázat, že můžete hrát i to, co by má-

lokdo čekal, když jsem tak zaškatulkovaný. Ale měl jsem od Martina Valeše tak dokonalou masku, že mě mnozí lidi ani nepoznali.

Prý se vás Dvořák dotkl i osobně. Čím?

Režisér Jarda Brabec jím byl už při prvním schůzce tak načichlý, že to z něho úplně sálalo. A když jsem se jím sám začal zabývat... Nerad bych to přeháněl s nějakým patosem, ale měl jsem pocit, jako by k tomu sám Dvořák měl ze Slavína co říct, jako by se na nás občas přišel podívat. Ten pocit byl přitažlivý a nebezpečný. Setkání s Dvořákem bylo fakt ▶

KOLAPS V CIRKUSU. „To natáčení byl fyzický záhul, tři hodiny spánku denně. Do toho jsem zkoušel divadlo a po večerech hrál. Když jsem pak točil nějakou rvačku, zamotala se mi palice a šel jsem k zemi.“ (Jako poručík Kuneš v seriálu *Cirkus Bukowski*.)

Foto: 1., 3. Česká televize, 2. Profimedia

silné. Sám mám dvě děti, jemu tři děti zemřely, musel jsem nějak nahlédnout do té zraněné duše. Pochopit a obhájit, proč byl, jaký byl, proč to s ním nebylo lehké. Mám pocit, že jsem během natáčení zestárnul o patnáct let, asi se na mě přenesla i jeho deprese, bylo pro mě těžké z toho vystoupit. U filmové práce se mi tohle ještě nestalo.

Co jeho hudba?

Nejsem znalec vážné hudby, ale ta Dvořákova mě úplně pohltila. Když něco slyším, řeknu třeba: „Hm, dobrý, ale Dvořák to není.“ Přejde mi jako úplně jiná liga, přitom v Česku si to málokdo uvědomuje, pořád adorujeme Smetanu. Z Dvořáka nečiji žádná technika, žádné dráty, žádná snaha. Ta hudba jen je.

Líbí se mi, když se v životopisných filmech lidé zachycují s chybami a poklesky, když se jim nestavějí pomníčky...

Neplácali jsme mu bustu. Kdyby to byl nejspokojenější a nejsprávnější člověk na světě, nenapíše tak geniální věci. Myslím, že neštěstí dělá umělce.

Vy jste spokojený a šťastný?

Mám se dobře, ale mám tendenci říct: „Zaplaťpánbůh, ne úplně.“ Mám rezervy, ze kterých můžu tvořit.

Po natáčení *Cirkusu Bukowski* jste říkal, že jste zestárl o pět let, teď o patnáct...

No, je mi tak kolem 126 let. *Bukowski* byl ale hlavně fyzický záhul. Divadlo je taky záhul, ale na tohle jsem fakt nebyl připravený. Nikdo mi neřekl: „Bacha, je to strašná dřina a jen tři hodiny spánku denně.“ Mám 15 až 20 představení měsíčně, divadlo je závazek, nemůžu říct: „Sorry, dva měsíce nepřijdu, natáčím.“ Většina českých herců to má stejně, asi bez toho neumíme být. Divadlo, zvláště teď tady v Dejvicích, je jedna z mála věcí, které mají opravdu smysl.

Nevyspání a fyzické vyčerpání vedly k tomu, že jste na place zkolaboval?

Jo. Odvezli mě do nemocnice. Bylo to extrémní vypětí, zkoušel jsem *Dabing Street*, po večerech hrál, natáčení bylo strašně fyzicky náročné. Pak jsem dělal na *Cirkusu Bukowski* nějakou rvačku, zamotala se mi palice a šel jsem k zemi.

Co bylo potom?

Odvezli mě do Motola, brácha Matěje Hádka, doktor, říká: „No, ty vole, ty tu musíš zůstat.“ „Nemůžu, hraju, točím, něco mi dej, nějak to zvládnou.“ Dal mi nějaké léky a udělal sérii testů. Za dva dny volal: „Nic z toho, co jsem ti dal, neber, jseš zdravěj, krev máš v pořádku, jen jseš vyčerpaněj.“

Co jste s tím udělal?

Zvolnil jsem. Vlastně stačilo málo. Přestal jsem se stresovat věcmi, které jsem nemohl ovlivnit. Ukázalo se, že stačí málo, a bylo mi líp. Jsem od přírody klidšas, málokdy se rozčílím, umím si věci docela dobře zpracovat. A naučil jsem se i odpočívat při představení a při natáčení.

Jak odpočívat?

Někdy je lepší investovat potají než na první dobrou. Představte si, že se během zkoušení musíte třeba pětkrát rozčlít, stojí to strašně energie. Došlo mi, že nemusím pracovat tak extrovertně, že divák bude víc zajímat, jak to ve mně bublá, že je natlakovaný papiňák někdy mnohem zajímavější než vybuchlý.

Zmínil jste své dvě děti. Sám jste ale vyrůstal bez táty.

Nerad bych tyhle věci pouštěl do médií, vyrůstal jsem s nevlastním otcem a ten vztah nebyl dobrý. Je to strašně osobní záležitost.

Mělo to na vás vliv při výchově Boříka a Hedviky?

To není na debatu do časopisu, je to příliš intimní, sám to nemám vyřešené, až budu mít sílu a energii, tak se do toho pustím. A výchova? Když jsem četl knížku *Líný rodič*, měl jsem pocit, jako bych to napsal já. Hedvice je devět, Bořkovi jedenáct, jsou vedle svých vrstevníků dost samostatní a společenší. Nemusí mít jedničky, ale důležité je, aby byli tolerantní a svobodní a uměli se o sebe postarat. Bořka jsem v šesti letech poslal na judo, jde mu to výborně, má oranžový pásek, ale teď v jedenácti nějak polevil a nechce se mu tam. Tak ho musím trochu nutit, aby to překonal. Bojové sporty jsou dobré, díky nim se o sebe umím postarat.

Kdy jste začal vy?

V osmi letech jsem začal šermovat. Vydrželo mi to do osmnácti. Postupně jsem si k tomu přidal musado. Něco ve mně bylo. Odmalička jsem cítil tendenci potírat jakoukoli nespravedlnost. Mám to dodneška.

Rytíř?

To bych neřekl, ale ve škole jsem zjistil, že jsem silnější než většina mých spolužáků, tak jsem s tím začal pracovat. Okamžitě mi konvenoval boj zblízka, jako bych to dělal od narození. Bojové sporty mají společného jmenovatele – napojení se na nepřítele, jsou to šachy, matematika a filozofie. V pubertě jsem nabral sílu a věděl jsem o ní. Díky bojovým sportům jsem věděl, jak nebezpečné je použít ji. Myslím, že kdybych je nedělal, asi bych býval někomu ublížil.

▲ ANTONÍN DVOŘÁK. „Jeho hudba mi přijde jako úplně jiná liga, přitom v Česku si to málokdo uvědomuje, pořád adorujeme Smetanu. Z Dvořáka nečiji žádná technika, žádné dráty, žádná snaha. Ta hudba jen je.“

Tomu moc nerozumím.

Když zkusíte dát někomu pěstí do nosu nebo sama dostanete, zjistíte, jak ošklivá a nebezpečná záležitost to je. To není jako ve filmu. Ten člověk křičí, strašně to bolí, kolem stříká strašně krve. Když s tím máte zkušenost, dáte si pozor, abyste krizové situace řešila jinak. Myslím, že chlap by měl mít vědomí vlastní síly, pak by se nestalo, že praští ženskou. Stačí jedna rána. Když to ten druhý, navíc holka, nečeká, můžete jí i zlomit vaz. A vůbec na to nemusíte být vazoun.

To jste si uvědomil s první ranou?

Jo. Naše tréninky musada jely na full contact, nešlo o smrtící úder, ale dost to bolelo. Zlomené nosy, naražené holenní kosti, běžná věc. Jsem rád, že jsem tím prošel. Ale je to minulost.

Angažujete se kolem sdružení paraplegiků BanalFatal a jako instruktor jezdíte do škol na besedy o nebezpečí, která na děti číhají. Jak to probíhá?

Vykládám jim něco ze své praxe, z bojových umění, ale i z natáčení. Pouštíme videa s ukázkami nehod a rozebíráme je. Děti většinou nejdříve analyzují situace jako

Příklad?

Záběr: Dva lidi stojí na střeše, hecují se a skočí dolů do bazénu. Netrefí se. Průser. Chci, aby děcka sama přišla na to, že nebyl problém v odrazu, ale že se k takové blbosti neměli dát vyhecovat. Říkám jim, že skok ze střechy má význam, kdyby hořelo, kdyby po nich někdo střílel, kdy by to měla být šance, jak si zachránit krk, ne si ho zlomit. Člověk by měl znát své hranice a případně je hledat, ale pod odborným dohledem. Strašně důležité je odhadnout svoje síly, zvláště při dnešní katastrofální úrovni kondice dětí. Neudělají klik ani stojku, ale pak se mrknou na YouTube, jak někdo skáče freestyle, vyběhnou z paneláku a skočí, aniž si uvědomí, že to není samo sebou, že na to nemají. Doufám, že si na to vzpomenu, až je bude někdo hecovat ke skoku v neznámém lomu. **Lenka Nejezchlebová**

▼ PLACENÁ INZERCE

artesa
SPOŘITELNÍ DRUŽSTVO

* Poslední možnost získání výhodného úroku bez navýšení členského vkladu

* Vyšší a garantované úročení v porovnání s bankami

* Možnost vybrat až 50% vkladu

* Pojištění až do výše 100 tisíc eur

2,85%

„Úroky, prosím...“

Máme pro Vás BONUS!

Získejte jistý výnos s termínovaným vkladem Artesa BONUS. Garantujeme 2,85 % p. a.

www.artesa.cz